

УДК 37.013.42+370.711+155.2

В. В. Сторож

магістр соціальної педагогіки,
асистент кафедри соціальної допомоги,
загальної та медичної психології
Одеського національного медичного університету

ОБҐРУНТУВАННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ВИКОРИСТАННЯ СОЦІОНІЧНИХ ТИПОЛОГІЙ ОСОБИСТОСТІ В СИСТЕМІ ПІДГОТОВКИ СОЦІАЛЬНИХ ПЕДАГОГІВ

У статті автором розглядається «світоглядний аналіз особистості» у філософській та соціально-педагогічній літературі, в системі підготовки майбутнього соціального педагога, дається визначення «особистість», соціонічний тип особистості як інноваційний підхід у підготовці майбутніх фахівців соціально-педагогічної діяльності.

Ключові слова: особистість, індивід, індивідуальність, соціонічний тип особистості.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку суспільства ставить перед системою освіти завдання підвищення якості професійної підготовки фахівців. Предметом наукової рефлексії автора даної статті є світоглядний аналіз особистості, соціонічна типологія особистості та її роль і значення в системі підготовки майбутнього соціального педагога.

Актуальність дослідження зумовлена все зростаючими вимогами, що ставляться до сучасних фахівців (педагогів, соціальних педагогів, психологів), які обумовлюють необхідність реформування вищої освіти в напрямі розвитку специфічних особистісних якостей майбутнього фахівця, вдосконалювання діючої системи супроводу діяльності представників професійних середовищ типу «людина — людина». Ніколи ще так плідно не вивчалася психіка людини, як у кінці ХХ століття — погляд науки був звернений в основному до матеріального світу. Лише розрізнені езотеричні течії, філософські й релігійні напрями намагалися пізнати суть людини.

Особливу роль в розробці проблематики типології особистості відіграє соціоніка як наука, яка вивчає стійкі типи людей, людські колективи.

Спостереження і аналіз дій закономірних стосунків на психіку людини привели до виявлення причин, чому саме люди потрапляють в ті чи інші стосунки і які психічні викривлення відбуваються у них під дією стосунків.

Особливо мають потребу форми й методи організації процесу навчання майбутніх соціальних педагогів як особистостей, у професійній діяльності.

Зв'язок авторського доробку із важливими науковими та практичними завданнями. На сучасному етапі ця проблема розглядається в різних аспектах: людина як індивід, особистості й індивідуальності (Б. Г. Ананьєв, О. М. Леонт'єв, В. М. Дьомін та ін.), співвідношення понять специфічних

рис особистості «властивості», «особливості» і «якості» (К. К. Платонов), особливості марксистського методу типізації особистості (М. Я. Корнеєв), типологія особистості, міжособистісні відносини (В. В. Гуленко, І. В. Іващенко, С. І. Чюрюмов та ін.) однак, що стосується нашого дослідження проблема висвітлюється досить загальною.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Витоки філософського пізнання проблеми особистості можна знайти в філософії Стародавньої Індії, де людина мислилась як частина світової душі, а людське життя розумілось як певна форма нескінченного ланцюга перероджень. У ранній античній філософії, де людина мислилась як частина Космосу, як мікрокосм, що був відображенням макрокосму. У класичній античній філософії, зокрема в працях Платона, який у людській душі, що тотожна соціуму, виокремлював три начала — розумне, афективне, жадаюче, та Аристотеля, який вбачав людину політичною істотою. У середньовічній філософії, зокрема в працях Августина Блаженного і Фоми Аквінського, які наголошували на божественній сутності людини, хоча перший обстоював протилежність незалежних душі і тіла, а другий наголошував на особистісній їх єдності.

З епохи Відродження виокремлюється особистість у сучасному розумінні не просто як індивід, що не зводиться до спільноти, а як самоцінна соціальна індивідуальність, самостійно діючий соціальний суб'єкт.

Саме з епохи Відродження у соціально-філософській думці розгортаються великі дискусії з приводу природи і сутнісного наповнення особистості, які тривають і сьогодні. Починаючи з праць італійських гуманістів, які підносять свободу, розум, активність, рухомий стиль життя, прагнення до земного самоствердження і щастя як структурні складові особистісного начала, Гоббса, якому належать слова «людина людині вовк», Р. Декарта, який пов'язував сутність людини з її мисленням, І. Канта, який підкреслював моральний характер природи людини, І. Гегеля, який вважав її духовною істотою, продуктом світового розуму, Й. Фіхте, який головну ознаку людини бачив в її діяльності, Л. Фейєрбаха, який убачав у людині природну істоту, суть якої визначається любовним ставленням до ближнього, К. Маркса, який вважав, що сутність людини визначається сукупністю суспільних відносин, А. Шопенгауера, який розумів людину як вищий прояв волі до життя, Ф. Ніцше, на думку якого людина є проміжною стадією еволюції до Надлюдини, та багатьох інших, можна побачити різноманітність тлумачень особистості. Таким чином, філософські визначення особистості перетинають кілька змістових ліній, які використовуються для розуміння особистості як істоти: 1) природної; 2) мислячої (духовної); 3) діяльної; 4) предметної і, нарешті; 5) соціальної (суспільної) [5].

В екзистенціальному баченні особистість розуміється також через її внутрішній світ, але на відміну від фрейдизму тут ключову роль відіграє свідомість, з допомогою якої людиною приймаються рішення і здійснюється вибір. У класичному біхевіоризмі проблеми особистості практично не стояло. Людина розглядалась через її зовнішню побудовану поведінку, яка інтерпретувалася як сукупність реакцій на стимули (йдеться передовсім про підхід Д. Б. Уотсона).

Отже, кожна філософська система і психологічна концепція вирізняється однобічністю і певним перебільшенням однієї лінії у визначенні природи особистості, а значить, недооцінкою інших аспектів, а тим паче їх органічної єдності, яка набуває першочергового значення для цілісного розуміння особистості.

Багатовимірність людини окреслюється поняттями «особистість», «індивід» та «індивідуальність». На сторінках вітчизняної філософської літератури дискусії з приводу співвідношення цих категорії почалися з 60-х років. Б. Г. Ананьєв у своїй роботі «Людина як предмет пізнання» один з перших розглядав структуру людини як індивіда, особистості й індивідуальності. Говорячи про людину як індивіда, дослідник має на увазі його природні особливості, анатомо-фізичну основу особистості. Такий підхід підтримують і інші дослідники, вважаючи, що в понятті «індивід» концентруються передусім біологічні властивості, а соціальні описуються поняттям «особистість».

Іншу думку підтримує А. Н. Леонтьєв. Згідно з його підходом поняття «індивід» виражає певну цілісність, особливості конкретного суб'єкта, що виникають на ранніх ступенях розвитку життя. Індивід, зазначає Леонтьєв, це передовсім генотипне утворення, його формування продовжується і в онтогенезі (протягом життя). У міру розвитку дедалі виразнішими стають поєднання природних та набутих якостей. Отже, індивіди індивідуалізуються.

Пізніше, у 80-х роках, вітчизняні філософи дійшли єдиної думки: відтоді й досі категорія «індивід» в усіх гуманітарних науках використовується для означення окремо взятої людини, як подається у філософському словнику, «одиночного представника людського роду» [8].

Отже, особистість — це цілісність, що зумовлена соціальними факторами. Філософський словник за редакцією В. І. Шинкарука тлумачить особистість як «суб'єкта суспільних відносин, носія свідомості та системи суспільно значущих якостей».

В. М. Дьомін вважає, що «особистість — це така істота, в якій загальні соціальні властивості знаходять індивідуально-неповторний вираз, тому особистість — це завжди індивідуальність. В сучасній філософській літературі для характеристики специфічних рис особистості застосовують категорії «властивості», «особливості» і «якості». Заслугове на увагу дослідження К. Платонова з приводу співвідношення цих понять.

Всі люди унікальні і неповторні, але водночас у багатьох людей є багато соціально спільного, на основі якого розробляються типології особистості. Причому типології особистості, що розробляються у межах різних наук, істотно різняться між собою. Особливу роль у розробленні проблематики типології особистості відіграє соціоніка як наука, що вивчає стійкі типи людей, людських колективів на основі енерго-інформаційного обміну між ними, соціально-психологічну типологію особистості та міжособистісних відносин. Але все це лише перші дослідження й представлені явно недостатньо, щоб говорити про широке використання цієї науки в соціальній педагогіці [3].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Тим часом на сьогоднішній день лише В. Гуленко, І. Іващенко говорять про користь застосування соціонічної типології особистості у виховному процесі.

Але зовсім відсутні навчально-методичні посібники диференційно-діагностико-навчального профілю, що явно свідчить про недостатню увагу, що приділяється дослідниками-соціонами, цій проблематиці й обумовлює наявність прогалини в підготовці студентів соціально-орієнтованих професій.

В зв'язку з цими обставинами, дослідження присвячені виявленню можливостей використання соціоніки в системі вищої освіти, зокрема використання соціонічної типології в підготовці майбутніх соціальних педагогів, її роль в професійному й особистісному розвитку фахівця соціально-педагогічної сфери представляються актуальною науковою проблемою, що має концептуальне й навчально-прикладне значення. Отже аналіз наукової літератури з проблеми дослідження засвідчив, що можливості соціоніки як науки науковцями досліджуються лише в напрямі використання її у дидактиці. Жодної роботи використання можливостей соціонічної типології особистості у практичній діяльності соціального педагога не було знайдено.

Мета дослідження передбачає світоглядний аналіз особистості у філософській та соціально-педагогічній літературі, в системі підготовки майбутніх соціальних педагогів. Використання соціонічної типології особистості обґрунтування її можливостей у підготовці майбутніх соціальних педагогів. Вивчення психолого-педагогічних передумов використання соціоніки в соціально-педагогічній діяльності та теоретичне обґрунтування соціонічної типології особистості в практичній діяльності соціального педагога.

Викладення основного матеріалу. На сучасному етапі розвитку системи освіти на перший план висувається створення оптимальних умов для становлення особистості кожної дитини відповідно до особливостей їх психічного і фізичного розвитку, індивідуальних можливостей, здібностей, вважають фахівці педагоги [6].

Потреба в освоєнні сучасних потоків інформації диктує необхідність враховувати в процесі навчання, виховання особові особливості учня, насамперед його індивідуальну особистість. Тільки наявність подібного роду інструментарію дозволить здійснити достовірно індивідуальний підхід до кожного учня з урахуванням його індивідуального розвитку особистості, індивідуальної манери цілевизначення [6].

Науковий доробок з проблеми особистості показує, що серед її дослідників, на нашу думку, є різні погляди щодо підходу до типології «особистості».

Стандартний соціонічний підхід передбачає діагностику шістнадцяти варіантів особистості на основі генетично закріпленого каркасу мотивів людини, який несвідомо керує її діями на фізичному, психологічному, соціальному й інтелектуальному рівнях. Соціонічна типологія ґрунтується на шістнадцяти визначених комбінаціях таких пар психологічних ознак, як екстравертність та інтравертність, раціональність та ірраціональність, сенсорність та інтуїтивність, логічність та етичність. Соціоніки вважають, що кожна людина вільна в проявах власної індивідуальності, як 1/16-ї

частки суспільства. Проте залежно від складності завдань, які необхідно вирішувати, існує практика використання соціонічних типологій з більшою чи меншою кількістю одиниць. Так, В. Гуленко, І. Іващенко для застосування соціонічної типології особистості у виховному процесі пропонують використовувати вісім соціонічних типів. Серед них чотири основних, кожний з яких поділяють на дві пари. Зокрема, лідери — F тип (сенсорний екстраверт) — лідер-практик, організатор, борець за владу та I тип (інтуїтивний екстраверт) — лідер-теоретик, генератор нестандартних ідей, креативна особистість; виконавці — S тип (сенсорний інтроверт) — виконавець-практик, оформлювач з добрими господарськими задатками та T тип (інтуїтивний інтроверт) — виконавець-теоретик, поглиблювач та вдосконалювач теорій, обережний в обробці інформації, але добре дає їй оцінку; комунікатори — E типи (етичні екстраверти) — емоційні, активні лідери-комунікатори та R типи (етичні інтроверти) — комунікатори-виконавці, у яких тяга до спілкування має спокійний характер; технологи — P тип (логічний екстраверт) — технолог-лідер, який характеризується експресивністю, сміливістю у запровадженні своїх розробок і ділових планів, та L тип (логічний інтроверт) — технолог — виконавець, який відрізняється стриманістю, не ініціативністю, холоднокрівністю та певною відчуженістю у взаємодії з людьми [3].

В класифікації з використанням шістнадцяти одиниць кожний соціонічний тип характеризується не двома психологічними характеристиками, як в наведеній типології, а трьома.

Інший підхід у типології особистості використовують філософи. Радянські філософи розкривали особливості марксистського методу типізації особистості у зв'язку з класовою позицією, конкретно-історичною епохою [4] тощо. У сучасній соціальній філософії поширеною є типологія особистості за критерієм суспільного визнання. Отже, філософія поділяє осіб різного соціального типу, психологічного складу і темпераменту на три відносно самостійні категорії — рядову, історичну і видатну особистості. Рядові особистості — представники народної маси, більшість дорослих людей; історичні особистості — ті, що залишили певний слід в історії життя народу і культури, держави і людства; видатні особистості — ті, що своїми вчинками, творчістю, практичними справами здобули історично-позитивну суспільну оцінку, прискорили прогресивний рух об'єктивного суспільно-історичного процесу [5].

Філософська система є певною абстракцією в порівнянні з конкретним знанням, циркулюючим в ментальних структурах того або іншого індивідуума, і частина цього знання виявляється поза свідомим контролем, але, можна передбачити, що, спостерігаючи людину з використанням арсеналу сучасних засобів ідентифікації, удається виявити весь набір фундаментальних ідей, що зрештою визначають поведінку даної людини. Це фундаментальне знання можна розглядати як ментальний орган, робота якого направлена на задоволення якихось критеріїв, що визначають особливості взаємодії індивідуума з середовищем. Як показує досвід, тут не обов'язково йдеться про оптимізації у вузькому сенсі слова, тобто створення найкра-

щик умов функціонування організму в конкретних обставинах. Динамічні форми прояву циркулюючого знання в ментальних структурах відповідають тому, що в соціоніці визначають як інформаційний метаболізм. Найбільш загальними формами прояву інформаційного метаболізму є процеси сприйняття, накопичення, зберігання, переробки і видачі інформації, а особливості цих процесів у конкретної людини якраз і визначають його соціонічний тип особистості.

Філософія як форма суспільної свідомості або як конкретне особисте знання, безумовно, накладає обмеження на інформаційні потоки між середовищем і суспільством, між середовищем і індивідуумом (причому, в даному випадку, поняття середовища може мати нелінійний характер, коли само суспільство або індивідуум є її частинами). З дійсності сприйняттям відбираються і накопичуються лише ті факти, які система пропускає. Відібрані факти формуються в сукупності і отримують пояснення і подальшу переробку відповідно до фундаментальних ідей, лежачих в основі даної системи. У цьому ж ключі проходить видача і подальше використання отриманої інформації, філософським конструкціям можна скласти соціонічний тип як тип інформаційного метаболізму. Виходячи з цього, можна передбачити, що, коли філософ викладає свої філософські погляди, то соціонічне відношення філософської конструкції до його типу інформаційного метаболізму буде тотожним або до цього тяжітиме, якщо ж робота другої наочної області, то це відношення може приймати різноманітні форми: від дуальних і тотожних до конфліктних і контролюючих зі всіма витікаючими звідси наслідками [9].

Використання соціонічного типу особистості у виховних цілях передбачає знання стимул-реакцій, мотивів, а також світогляду соціотипів. Це знання дозволяє показати індивідові, що будь-яка односторонність погана. В той же час, педагогові слід поважати світогляд навчаючого і у жодному випадку не вибивати з нього його природну філософію. Те, що не можна змінити, потрібно використовувати у виховних цілях, розвивати, відштовхуючись від ядра особи. Підкреслимо, що йдеться про природну філософію, а не про декларації, не про те, що особа говорить на словах.

Матеріалізм і ідеалізм — не чисто філософські абстракції. Вони існують в реальному житті. Матеріалістично сприймають світ лише сенсорні соціотипи, ідеалістично, тобто спотворено сприймають реальність інтуїтивні соціотипи. Спотворене, абстрактне сприйняття реальності може приводити як до позитивних, так і до негативних результатів.

Ідеалізм підрозділяють на об'єктивний і суб'єктивний. Об'єктивний ідеалізм визнає, що світом правлять ідеї, які поза нами. Суб'єктивний ідеалізм вважає, що ідейне джерело слід шукати усередині нас. Ці положення добре корегують з природними установками типу.

Чотири світоглядні групи відповідають стимульним групам. Соціальні стимул-реакції ми реально спостерігаємо на соціальному рівні, інтелектуально вони закладені в людині від природи. Педагог може вивести дітей на інтелектуальний рівень, знаючи природні механізми. Йдеться про інтелектуальні стимул-реакції [2].

Глиbokі зміни, що відбуваються в суспільстві, загострили кризовий стан, конфлікти в різних сферах життєдіяльності, породили безліч проблем об'єктивного і суб'єктивного характеру, що приводять людей до психологічних зривів, нервових захворювань в результаті адаптаційної безпорадності. Поглибилися ці проблеми і в освітніх навчальних закладах.

Педагогічний процес — розвиваюча, відкрита, динамічна система, в якій неминуче виявляються відмінності серед суб'єктів, що навчаються, вони можуть переходити в протиріччя, конфліктні події затяжного або короткочасного характеру. Це пояснюється неоднаковими соціонічними типами особистості людей, характером інтертипних стосунків, різним сприйняттям цих подій з боку суб'єктів (зниження результатів навчальної успішності, збільшення напруженості, пригніченості і так далі).

Проблема пошуку способів і методів організації ефективного спілкування (зниження рівня конфліктності) стає усе більш актуальною. У її вирішенні використовуються різні шляхи, способи, методи. Найбільш слабо вивченою ланкою педагогічної діяльності при вирішенні проблеми конфліктів є метод типологічної моделі особи (використання теоретичних напрацювань педагогічної соціоніки). Не дивлячись на досить молодий вік даної науки, її використання в освітньому середовищі підтверджує великий ефект, значущість і величезний резерв можливостей в плані організації ефективної взаємодії. Звідси зростає об'єктивна необхідність у впровадженні вивчення типологічної поведінки особистості учнів, яка проявляється в освітньому процесі.

Висновки

І зараз, як на початку Початків, Слово, тобто інформація, нерозривно пов'язує нас зі всіма явищами життя. Життєвий досвід переконує нас, що дуже рідко можна розраховувати на глибоке розуміння з боку інших людей, коли ми хочемо поділитися з ними своїми думками, ідеями, переживаннями. Часто і нам буває важко зрозуміти іншу людину. Є люди, спілкування з якими приємно і, не дивлячись на відсутність повного взаєморозуміння, приносить задоволення. З іншими ж спілкування важке, нерозуміння дратує, потік інформації, що йде від них, нагадує дзижчання нав'язливої мухи. Треті нам байдужі, спілкування не зачіпає і не чіпає, немає взаєморозуміння і немає інтересу. Розібравшись в інформаційних потоках, що йдуть від різних людей до нас і від нас до людей, дізнавшись, з ким ми можемо порадитися в скрутну хвилину, з ким нам приємно відпочивати, а з ким — ефективно працювати, ми можемо зробити спілкування пліднішим, наше життя більш ємним і усвідомленим. Навчившись приймати конкретну людину з її достоїнствами і недоліками, не заздривши і не дратуючись, ми зможемо уникнути непотрібних розладів і пустих очікувань [6].

Вивченням способів обміну інформацією між людьми займається соціоніка. Ще в початку ХХ століття Фрейд зумів поселити в розумах ідею, що людську психіку аналізувати можна і потрібно. Він ввів в науку уявлення

про те, що в психіці є структура, до Фрейда психіка людини асоціювалася лише зі свідомістю. Він показав її різні рівні: свідомість (ego), перед свідомість (super-ego) і підсвідомість (id). Юнг же відмітив, що між людьми існує стійка різниця в сприйнятті дійсності, структура психіки виявляється не однаково у всіх людей, а відображає особливості, пов'язані з психологічним типом особи. Вивчаючи ці особливості, Юнг побудував типологію і описав вісім психологічних типів.

Довгий час розділення людства на типи особистості приводило до заперечень, заснованих на тому, що психіка людини настільки багатообразна і неповторювана, що недопустимо її класифікувати і «розкласти по полочках». Лише в середині двадцятого століття, коли інформація стала самостійним об'єктом наукового інтересу, з'явилася можливість говорити про функціонування психіки людини в режимі обробки інформації. Дії системи обробки інформації насправді і спостерігав Юнг. Її опис, а не опис всієї людської психіки у всіх її нюансах і складає суть юнгівської типології [6].

Згодом литовський учений Аушра Аугустінавічюте зуміла з'єднати типологію Юнга з інформатикою. Вона розробила систему знаків і моделей, яка склала аналітичний апарат для опису інформаційної структури людської психіки [1]. Цей апарат дозволив їй явища інформаційних взаємодій між типами людей, називати інтертипними стосунками, описати інформаційну структуру суспільства [1]. Так народилася наука, яку Аушра Аугустінавічюте назвала соціонікою. Соціонічний аналіз передачі інформації між людьми дає можливість побачити, як різне сприйняття одних і тих же явищ впливає на психологічний комфорт, на самооцінку людей, породжує або знімає комплекси. У зв'язку з цим соціоніку ще можна назвати інформаційним психоаналізом, як запропонував московський соціонік Р. К. Сивих [7].

Перспективи використання результатів дослідження. Отже, світоглядний аналіз особистості, соціонічний тип особистості в системі підготовки майбутніх соціальних педагогів у професійній діяльності дає нам можливість на практиці враховувати індивідуальні розходження між типами особистості дітей, людей, що є важливим в соціально-виховній діяльності. Це дасть можливість розкрити індивідуальність особистості дитини, людини, знайти підхід до особистості та розкрити закономірності стосунків для гармонійних взаємодій з іншими.

Список літератури

1. Аугустінавічюте А. Модель інформаційного метаболізму / А. Аугустінавічюте // Соціоніка, ментологія і психологія особи. — 1995. — № 1.
2. Антошкин В. Н. Педагогическая соционика: Учебное пособие / В. Н. Антошкин — Новосибирск : Изд-во Сиб. ун-та, 2008. — 130 с.
3. Гуленко В. В., Иващенко И. В. Соционика в воспитательном процессе / В. В. Гуленко, И. В. Иващенко // Актуальные проблемы формирования личности. — Харьков, 1995.
4. Корнеев М. Я. Проблемы социальной типологии личностей / М. Я. Корнеев. — Л., 1971.
5. Культура. Ідеологія. Особистість: Методолого-світоглядний аналіз 2002 / Губернський Л., Андрущенко В., Михальченко М. — К. : Знання України, 2002. — 580 с.

6. Прокофьева Т. Н., Прокофьев В. Г., Девяткин А. С. Соционика для профессионалов. Соционические технологии в педагогике и управлении персоналом / Т. Н. Прокофьева, В. Г. Прокофьев, А. С. Девяткин. — М. : Изд. «Алмаз», 2008. — 323 с.
7. Сивых Р. К. Информационный психоанализ. Соционика как метапсихология / Р. К. Сивых. — М. : НПП «Менатеп-Траст», 1994. — С. 118.
8. Філософський словник / за ред. В. І. Шинкарука. — Київ : Головна редакція радянської енциклопедії, 1986. — 796 с.
9. Чурюмов С. І. Соціонічний підхід до типології філософських систем. Міжнародний інститут соціоніки / С. І. Чурюмов // Соціоніка, ментологія і психологія особи. — 1995. — № 2.

В. В. Сторож

магістр соціальної педагогіки,
асистент кафедри соціальної допомоги,
общей и медицинской психологии
Одесского национального медицинского университета

ОБОСНОВАНИЕ ВОЗМОЖНОСТЕЙ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ СОЦИОНИЧЕСКИХ ТИПОЛОГИЙ ЛИЧНОСТИ В СИСТЕМЕ ПОДГОТОВКИ СОЦИАЛЬНЫХ ПЕДАГОГОВ

Резюме

В статье автором рассматривается «мировоззренческий анализ личности» в философской и социально-педагогической литературе, в системе подготовки будущих социальных педагогов, дается определение личности, соционический тип личности как инновационный подход в подготовке будущих специалистов социально-педагогической деятельности.

Ключевые слова: личность, индивид, индивидуальность, соционический тип личности.

V. V. Storozh

master of Social Education,
Department of Social Assistance,
general and medical psychology
Odessa National Medical University

GROUND OF POSSIBILITIES OF THE USE OF SOCIONIC TYPOLOGY PERSONALITIES IN SYSTEM OF PREPARATION OF SOCIAL TEACHERS

Summary

In the article an author is examine the «worldview analysis of personality» in philosophical and to social'no-pedagogical literature, in the system of preparation of future social teachers, determination of personality is given, socionic type of personality as innovative approach is in preparation of future specialists of social'no-pedagogical activity.

Key words: personality, individual, individuality, socionic type of personality.